

Camilla Läckberg

Sjöjungfrun

Forum

Tidigare utgivning
Isprinsessan (2004)
Predikanten (2004)
Stenhuggaren (2005)
Olycksfågeln (2006)
Tyskungen (2007)

Bokförlaget Forum, Box 70321, 107 23 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Camilla Läckberg 2008
Svensk utgåva enligt avtal med Bengt Nordin Agency
Omslagsbild © Niklas Bernstone
Omslagsdesign Anders Timrén
Satt hos Ljungbergs sätter i Köping
med Goudy 11/13
Tryckt 2008 hos ScandBook AB i Smedjebacken
ISBN 978-91-37-13145-0

*Till Martin,
"I wanna stand with you on a mountain"*

Prolog

Han hade vetat att det förr eller senare skulle komma fram i ljuset igen. Något sådant gick inte att gömma. Varje ord hade fört honom närmare det onämnbara, det förfärliga. Det som han under så många år hade försökt att förtränga.

Nu kunde han inte fly längre. Han kände morgonluften fylla lungorna när han gick så raskt han förmådde. Hjärtat slog hårt i bröstet. Han ville inte gå dit, men han måste. Så han hade bestämt sig för att låta slumpen avgöra. Var någon där skulle han berätta. Var det ingen där skulle han gå vidare till jobbet, som om inget hänt.

Men dörren öppnades när han knackade på. Han klev in och kisade i det skumma ljuset. Det var inte den han förväntat sig att möta som stod framför honom. Det var någon annan.

Hennes långa hår svängde rytmiskt över ryggen när han följde efter henne in i nästa rum. Han började tala, frågade. Tankarna for runt, runt. Inget var som det verkade. Det var fel, men ändå rätt.

Plötsligt tystnade han. Något hade träffat honom i mellangärdet med en kraft som gjorde att orden bröts mitt itu. Han tittade ner. Såg blodet som började sippra fram när kniven gled ur såret. Sedan en ny träff, ny smärta. Och det vassa som rörde sig i hans kropp.

Han förstod att allt var över. Att det skulle ta slut här, fast det fortfarande fanns så mycket han hade kvar att göra, att se, att uppleva. Samtidigt fanns det ett slags rättvisa i det. Han hade inte förtjänat det goda liv han haft, all kärlek han hade fått. Inte efter det som han hade gjort.

När smärtan hade bedövat alla hans sinnen och kniven var stilla, då kom vattnet. Den gungande rörelsen av en båt. Och när han omslöt av det kalla havet kände han inte längre någonting.

Det sista han mindes var hennes hår. Det långa, mörka.

”Det har ju gått tre månader! Varför hittar ni honom inte?”

Patrik Hedström betraktade kvinnan framför sig. Hon såg tröttare och slitnare ut för varje gång han såg henne. Och hon kom in till polisstationen i Tanumshede varje vecka. Varje onsdag. Hon hade gjort det ända sedan hennes man försvann i början av november.

”Vi gör allt vi kan, Cia. Det vet du.”

Hon nickade utan att säga något. Händerna darrade lätt där de låg i hennes knä. Sedan tittade hon på honom med ögonen fyllda av tårar. Det var inte första gången Patrik mötte den synen.

”Han kommer inte tillbaka, eller hur?” Nu darrade inte bara händerna utan också rösten, och Patrik fick bekämpa lusten att resa sig, gå runt skrivbordet och slå armarna om den bräckliga kvinnan. Han var tvungen att förhålla sig professionellt, även om det gick emot hans bekyddarinstinkter. Han funderade på hur han skulle svara. Till slut tog han ett djupt andetag:

”Nej, jag tror inte det.”

Hon ställde inga fler frågor. Men han såg att det han hade sagt bara bekräftade vad Cia Kjellner redan visste. Hennes man skulle inte komma hem igen. Den tredje november hade Magnus klivit upp klockan halv sju, duschat, klätt på sig, vinkat av sina två barn och sedan sin fru. Strax efter klockan åtta hade han setts gå hemifrån för att ta sig till sitt jobb på Tanumsfönster. Sedan visste ingen vart han hade tagit vägen. Han kom aldrig fram till kollegan som han skulle få skjuts av. Någonstans mellan hemmet i området nära idrottsplatsen och kollegans hus vid Fjällbackas minigolfbana försvann han.

De hade gått igenom hela hans liv. De hade skickat ut en efterlysning, talat med över femtio personer, både på hans arbetsplats och bland familj och vänner. Letat efter skulder som han velat fly ifrån, älskarinnor, förskingring på arbetsplatsen, vad som helst som kunde förklara att en

stadgad man på fyrtio år med fru och två tonårsbarn plötsligt en dag bara försvann. Men ingenting. Det fanns inga uppgifter som tydde på att han hade åkt utomlands, och inte heller hade några pengar dragits från hans och hustruns gemensamma konto. Magnus Kjellner hade förvandlats till en vålnad.

När Patrik hade följt Cia ut knackade han försiktigt på hos Paula Morales. "Kom in", hördes genast och han klev på och stängde dörren efter sig.

"Var det hans fru igen?"

"Ja", sa Patrik med en suck och slog sig ner på stolen framför Paulas skrivbord. Han lade upp fötterna på bordet, men efter en ilsken blick från henne tog han raskt ner dem igen.

"Tror du att han är död?"

"Ja, det ser inte bättre ut", sa Patrik. För första gången uttalade han högt den farhåga han hyst ända sedan de första dagarna efter Magnus försvinnande. "Vi har ju kollat allt och killen hade inte någon av de vanliga anledningarna att försvinna. Han tycks bara ha gått hemifrån och sedan ... borta!"

"Men inget lik."

"Nej, inget lik", sa Patrik. "Och var ska vi leta? Vi kan ju inte dragga hela havet, och inte gå skallgång i hela skogsområdet utanför Fjällbacka heller. Bara rulla tummarna och hoppas att någon hittar honom. Levande eller inte. För nu vet jag faktiskt inte hur vi ska gå vidare. Och jag vet inte vad jag ska säga när Cia dyker upp här varje vecka och förväntar sig att vi har gjort framsteg."

"Det är bara hennes sätt att hantera det. Så att hon känner att hon gör något istället för att bara sitta hemma och vänta. Jag vet att det skulle driva mig till vansinne." Paula kastade en blick på fotot hon hade vid sidan av datorn.

"Jo, jag vet", sa Patrik. "Men det känns inte mindre jobbigt för det."

"Nä, det är klart."

Det blev tyst en stund inne på det lilla rummet och till slut reste sig Patrik.

"Vi får väl hoppas att han dyker upp. På något sätt."

"Vi får väl det", sa Paula. Men hennes ton var lika uppgiven som Patriks.

”Tjockis.”

”Ska du säga!” Anna tittade på sin syster och pekade menande på hennes mage.

Erica Falck vred sig så att hon stod med sidan mot spegeln, precis som Anna, och var tvungen att instämma. Herregud, vad stor hon var. Hon såg ut som en jättelik mage, med lite Erica fäst på för syns skull. Och det kändes. När hon hade varit gravid med Maja hade hon känt sig som ett under av smidighet i jämförelse. Men så hade hon ju två bebisar i magen den här gången.

”Jag är verkligen inte avundsjuk på dig”, sa Anna med en lillasysters brutala ärlighet.

”Tack för den”, sa Erica och buffade till henne med magen. Anna buffade tillbaka med följderna att båda höll på att tappa balansen. De viftade med armarna i luften för att återfå jämvikten, men började skratta så mycket att de var tvungna att sätta sig ner på golvet.

”Det här är ett skämt!” sa Erica och torkade några tårar ur ögonvrån. ”Man kan inte se ut så här. Jag är som en korsning mellan Barbapapa och den där farbrorn i Monty Python-sketchen som spricker när han äter en mintkaka.”

”Ja, jag är evinnerligt tacksam för dina tvillingar, för jag känner mig som en sylfid bredvid dig.”

”Varsågod”, svarade Erica och gjorde en ansats att resa sig. Det gick inget vidare.

”Vänta, jag ska hjälpa dig”, sa Anna, men förlorade även hon kampen mot tyngdlagen och hamnade tungt på rumpen igen. De tittade på varandra i samförstånd och skrek sedan unisont: ”Dan!”

”Ja, vad är det?” hördes från nedervåningen.

”Vi kommer inte upp!” svarade Anna.

”Vad sa du?” sa Dan.

De hörde hur han gick uppför trappan i riktning mot sovrummet där de befann sig.

"Vad sysslar ni med?" sa han roat när han fick se sin sambo och svägerska på golvet framför väggspeglarna.

"Vi kommer inte upp", sa Erica med så mycket värdighet hon kunde uppåtda och sträckte fram en hand.

"Vänta så ska jag hämta gaffeltrucken", sa Dan och låtsades vända sig om för att gå ner igen.

"Hörru du", sa Erica medan Anna skrattade så att hon var tvungen att lägga sig ner på rygg.

"Okej då, det kanske går ändå." Dan tog tag i Ericas hand för att dra upp henne. "Ååååhh hej!"

"Skippa ljudeffekterna, är du snäll."

Erica reste sig mödosamt.

"Fan, vad du är stor", utbrast Dan och Erica slog till honom på armen.

"Du har sagt det ungefär hundra gånger vid det här laget, och du är inte den enda. Kan du vara snäll och sluta tjata om det och fokusera på din egen tjockis istället?"

"Så gärna." Dan drog upp även Anna och passade på att ge henne en stor puss på munnen.

"Gå hem med er", sa Erica och puffade till Dan i sidan.

"Vi är redan hemma", sa Dan och pussade på Anna igen.

"Ja, och då kanske vi kan koncentrera oss på anledningen till varför jag är här", sa Erica och gick bort till systemens garderob.

"Jag vet inte varför du tror att jag kan hjälpa dig", sa Anna och vaggade efter Erica. "Jag har knappast något som passar dig."

"Nä, men vad ska jag göra, då?" Erica bladdrade igenom plaggen på galgarna. "Christians releasefest är ikväll och det enda alternativet jag har är Majas indiantält."

"Okej, något ska vi väl kunna hitta på. Byxorna du har på dig ser ju bra ut och jag tror att jag har en blus som kanske går om dig. Den var lite för stor för mig i alla fall."

Anna plockade fram en lila tunika med brodyr ur garderoben. Erica tog av sig t-shirten och med Annas assistans fick hon tunikan över huvudet. Att dra den över magen var som att stoppa julkorv, men det gick. Hon vände sig mot spegeln och inspekterade kritiskt sin bild.

"Du är jättefin", sa Anna och Erica gav henne ett grymtande till svar.

Med hennes nuvarande kroppshydda kändes "jättefin" som en utopi, men hon såg åtminstone hyfsat anständig och nästan uppklädd ut.

"Den funkår", sa hon och gjorde ett försök att själv få av den innan hon gav upp och lät Anna hjälpa henne.

"Var är festen någonstans?" frågade Anna medan hon slätade till tunikan och hängde upp den på galgen igen.

"På Stora Hotellet."

"Schyst av förlaget att ställa till med en releasefest för en debutant", sa Anna och gick mot trappan.

"De är helt lyriska. Och införsäljningen är otroligt bra för en debutroman, så det gör de nog mer än gärna. Verkar bli bra uppslutning från pressen också, efter vad jag hörde från vår förläggare."

"Vad tycker du själv om boken? Jag antar att du gillar den, annars skulle du väl inte ha rekommenderat den till förlaget. Men hur bra är den?"

"Den är..." Erica tänkte efter medan hon försiktigt klev nedför trappstegen strax bakom lillasystemen. "Den är magisk. Mörk och vacker, oroande och stark och... ja, magisk är det bästa sätt jag kan beskriva den på."

"Christian måste vara överlycklig."

"Ja, jo." Erica drog på orden och gick hemtamt in i köket och började ladda kaffebryggaren. "Han är väl det. Samtidigt..." Hon tystnade för att inte tappa räkningen när hon måttade kaffe i filtret. "Han blev jätteglad när den blev antagen, men det känns som om arbetet med boken har rört upp något. Det är svårt, egentligen känner jag honom inte så väl. Jag vet inte riktigt varför han frågade mig, men jag ställde självklart upp när han bad om hjälp. Jag har ju onekligen viss erfarenhet av manusbearbetning, även om jag inte skriver romaner. Och i början gick allt jättebra, Christian var positiv och öppen för alla förslag. Men på slutet drog han sig undan ibland när jag ville diskutera vissa saker. Jag kan inte riktigt förklara. Men han är ju lite excentrisk, det kanske bara är det."

"Då har han ju hittat rätt yrke", sa Anna gravallvarligt, och Erica vände sig om mot henne.

"Så nu är jag inte bara tjock, utan excentrisk också?"

"Glöm inte disträ." Anna nickade mot kaffebryggaren som Erica just hade satt på. "Det underlättar om man håller i vatten också."

Kaffebryggaren stånkade instämmande, och med en bister blick på sin syster stängde Erica av den.

Alla hushållssysslor sköttes mekaniskt. Hon ställde in disken i diskmaskinen efter att först ha sköljt av tallrikarna och besticken, hon plockade upp matresterna ur diskhon med handen och skurade rent med diskborste och lite diskmedel. Sedan vätte hon disktrasan, vred ur den och drog den över köksbordet för att få bort smulor och kladd.

”Mamma, kan jag gå över till Sandra?” Elin kom in i köket och den trotsiga uppsynen i femtonåringens ansikte visade att hon redan från början var inställd på att få ett nej.

”Du vet att det inte går. Farmor och farfar kommer hit ikväll.”

”De är här så ofta nu, varför måste jag vara med jämt?” Rösten steg och fick den gnälliga ton som Cia hade så svårt för.

”Det är ju dig och Ludvig de vill träffa. Du förstår väl att de skulle bli besvikna om ni inte var hemma.”

”Men det är så tråkigt! Och farmor börjar alltid gråta, och så säger farfar åt henne att sluta. Jag vill gå hem till Sandra. Alla andra kommer att vara där.”

”Nu överdriver du väl?” sa Cia medan hon sköljde ur disktrasan och hängde upp den på kranen igen. ”Jag tror inte att ’alla’ är där. Du får gå dit en annan kväll, när inte farmor och farfar kommer.”

”Pappa hade låtit mig slippa.”

Det var som om Cias lungor snörptes åt. Hon orkade inte med det här. Hon orkade inte med ilskan och trotset just nu. Magnus hade vetat hur han skulle bemöta det här. Han skulle ha kunnat handskas med situationen, med Elin. Själv klarade hon inte av det. Inte ensam.

”Pappa är inte här nu.”

”Var är han då?” skrek Elin och tårarna började rinna. ”Har han dragit? Han tröttnade säkert på dig och ditt tjat. Din...din jävla käring!”

Det blev alldeles stilla i Cias huvud. Det var som om alla ljud med ens försvann och allt runtom henne förvandlades till ett grått dis.

”Han är död.” Hennes röst lät som om den kom någon annanstans ifrån, som om det var en främling som talade.

Elin stirrade på henne.

”Han är död”, upprepade Cia. Hon kände sig märkligt lugn, som om hon svävade ovanför sig och dottern och bara fridfullt betraktade scenen.

”Du ljuger”, sa Elin och hennes bröstorg hävde sig som om hon hade sprungit flera mil.

”Jag ljuger inte. Polisen tror det. Och jag vet att det är så.” När hon hörde sig själv säga det, förstod hon hur sant det var. Hon hade vägrat att inse det, klängt sig fast vid hoppet. Men sanningen var att Magnus var död.

”Hur kan du veta det? Hur kan polisen veta det?”

”Han skulle inte bara lämna oss.”

Elin ruskade på huvudet som för att hindra tanken att få fäste. Men Cia såg att dottern också visste. Magnus skulle aldrig bara ge sig av.

Hon tog de få stegen fram över köksgolvet och lade armarna om dottern. Elin spjånade emot, men slappnade sedan av och lät sig omfamnas, lät sig bli liten. Cia strök henne över håret, medan gråten tilltog i styrka.

”Hyssj”, lugnade hon och kände hur hennes egen styrka på något märkligt vis byggdes upp igen allt eftersom dotterns bröts ner. ”Gå du till Sandra ikväll. Jag förklarar för farmor och farfar.”

Hon insåg att hon nu skulle bli den som fattade alla beslut.

Christian Thydell betraktade sig själv i spegeln. Ibland visste han inte riktigt hur han skulle förhålla sig till sitt utseende. Han var fyrtio år. På något sätt hade åren sprungit förbi och han tittade nu på en man som inte bara var vuxen, utan till och med hade börjat få lite grå hår vid tinningarna.

”Vad du är stilig.” Christian ryckte till när Sanna dök upp bakom honom och lade armarna om hans midja.

”Du skrämde mig. Smyg inte på mig så där.” Han drog sig undan hennes omfamning och hann se hennes besvikna min i spegeln innan han vände sig om.

”Förlåt.” Hon satte sig på sängen.

”Du är också fin”, sa han och kände sig ännu mer skuldmedveten när han såg hur den lilla komplimangen fick hennes ögon att lysa upp. Samtidigt blev han irriterad. Han avskydde när hon uppförde sig som en hundvalp som viftade på svansen vid minsta uppmärksamhet från sin husse. Hans fru var tio år yngre än han, och ibland kändes det som om det lika gärna kunde vara tjugo.

”Kan du hjälpa mig med slipsen?” Han gick fram till henne och hon reste sig och knöt vant en slipsknut. Den blev perfekt redan vid första försöket och hon tog ett steg bakåt för att betrakta sitt verk.

”Du kommer att göra succé ikväll.”

”Mmm...”, sa han, mest för att han inte riktigt visste vad han förväntades säga.

”Mamma! Nils slår mig!” Melker kom inspringande som om en flock vilda vargar jagade honom, och med matkladdiga fingrar tog han tag i det första trygga inom räckhåll: Christians ben.

”Satan!” Christian ryckte bryskt undan sin femårige son. Men det var redan för sent. Båda byxbenen hade tydliga avtryck av ketchup i höjd med knäveckan, och han kämpade för att behålla lugnet. På senare tid hade han fått allt svårare med det.

”Kan du inte hålla koll på ungarna!” fräste han och började med demonstrativa rörelser knäppa upp kostymbyxorna för att byta om.

”Jag kan säkert få bort det”, sa Sanna samtidigt som hon började jaga efter Melker som nu var på väg mot sängen med sina kladdiga fingrar.

”Och hur skulle det gå till när jag ska vara där om en timme? Jag får byta.”

”Men...” Sanna hade gråt i rösten.

”Se efter ungarna istället.”

Sanna blinkade för varje stavelse, som om han slagit henne. Tyst grabbade hon tag i Melker och föste ut honom ur sovrummet.

När hon hade gått satte sig Christian tungt på sängen. I ögonvrån såg han sig själv i spegeln. En sammanbiten man. Iförd kavaj, skjorta, slips och kalsonger. Hopsjunken som om världens alla bekymmer vilade på hans axlar. Han rätade provande på ryggen och sköt fram bröstet. Det såg genast bättre ut.

Det här var hans kväll. Det kunde ingen ta ifrån honom.

”Någonting nytt?” Gösta Flygare höjde frågande kaffekannen mot Patrik, som just hade klivit in i stationens lilla kök.

Patrik nickade ja tack och slog sig ner vid bordet. Ernst hörde att det var fika på gång och kom inlufsande och lade sig under bordet i hopp om att det skulle trilla ner en eller annan godsak som han raskt kunde slicka upp med sträv tunga.

”Här.” Gösta ställde en kopp svart kaffe framför Patrik och satte sig mittemot honom.

”Du är lite blek om nosen”, sa han och studerade sin yngre kollega ingående.

Patrik ryckte på axlarna. ”Lite trött bara. Maja har börjat sova dåligt och är trotsig. Och Erica är rätt slut av förståeliga skäl. Så det är ett gan-

ska tungt lass att dra där hemma.”

”Och värre lär det bli”, konstaterade Gösta torrt.

Patrik skrattade till. ”Ja, Gösta, din muntergök, värre lär det väl bli.”

”Men du har inte fått reda på något mer om Magnus Kjellner, alltså?” Gösta smög diskret ner en kaka under bordet och Ernst trummade lyckligt med svansen mot Patriks fötter.

”Nej, ingenting”, sa Patrik och tog en klunk kaffe.

”Jag såg att hon var här igen.”

”Ja, jag var precis inne hos Paula och vi pratade om det. Det är som något slags tvångsmässig ritual. Men det är inte så konstigt. Hur hanterar man att ens man bara försvinner?”

”Vi kanske skulle ta och höra några fler”, sa Gösta och smög ner ytterligare en kaka under bordet.

”Vilka då?” Patrik hörde hur irriterad han lät. ”Vi har pratat med familjen, med hans vänner, vi har knackat dörr i hela området kring hans bostad, vi har satt upp lappar och bett om upplysningar i lokalpressen. Vad mer kan vi göra.”

”Det är inte likt dig att vara uppgiven.”

”Nej, men har du något förslag får du gärna lägga fram det.” Patrik ångrade omedelbart sitt bryska tonfall, även om Gösta inte såg ut att ha tagit illa upp. ”Det låter hemskt att hoppas på att han ska dyka upp död”, tillade han i vänligare ton, ”men jag är övertygad om att det är först då vi kommer att få reda på vad som hänt. Jag kan slå vad om att han inte försvunnit frivilligt, och om vi har en kropp finns det åtminstone något att gå på.”

”Ja, du har rätt. Det är för jävligt att tänka sig att killen ska flyta iland eller dyka upp i en skog någonstans. Men jag har samma känsla som du. Och det måste vara hemskt...”

”Att inte veta, menar du?” sa Patrik och flyttade lite på fötterna som blivit lätt svettiga av att ha en varm hundbak placerad rakt på dem.

”Ja, tänk dig själv. Att inte ha någon aning om vart den man älskar har tagit vägen. Det är som för föräldrar som har barn som försvinner. Det finns en amerikansk webbsida med försvunna ungar. Sida upp och sida ner med bilder och efterlysningar. Fy fan, säger jag bara.”

”Jag skulle aldrig överleva det”, sa Patrik. Han såg sitt yrväder till dotter framför sig, och tanken på att hon skulle tas ifrån honom var outhärdlig.

”Vad pratar ni om? Det är ju rena begravningsstämningen här inne.”